

Weg met pech!

‘Werkloosheid daalt, maar niet bij ouderen’, kopte de Volkskrant van 14 mei 2017. Vooral langdurig werklozen en met name in de leeftijdscategorie van boven de 45 jaar komen niet of slechts mondjesmaat aan een baan. Ze solliciteren zich vaak drie slagen in het rond, maar werkgevers zien ze niet staan, en masse worden ze genegeerd.

Een arbeidseconoom noemde deze categorie werklozen ‘de pechgeneratie’. Het zal je maar gezegd worden dat je tot die generatie wordt gerekend. Gewoon pech, jammer dan. Niks aan te doen. Zoek het lekker zelf uit achter de geraniums.

Dezelfde econoom liet de krant ook weten dat hij er zich over verbaasde dat het derde jaar WW weer in het leven is geroepen. ‘Hoe langer iemand in de WW zit, hoe lastiger het weer is om aan de slag te komen. Dan helpt een derde jaar thuiszitten echt niet’. Nou heb ik in het algemeen niet zoveel met economen, het zijn toch vooral zelfvoldane voorspellers achteraf, maar zo’n uitspraak maakt me woedend. Het suggereert toch dat de werkloze in kwestie het aan zichzelf te wijten heeft dat hij nog thuiszit, alsof hij meester is van zijn eigen lot. Dat hij werkgevers kan dwingen om op zijn honderden sollicitatie te reageren. Alsof hij er iets aan kan doen dat veel werkgevers met vooroordelen zitten over oudere werkzoekenden. Alsof zij er iets aan kunnen doen dat werkgevers nog steeds denken dat als je oud bent ook wel vaker ziek zult zijn, je vak niet hebt bijgehouden, niet flexibel genoeg bent, je het moderne arbeidstempo niet bij kunt benen, je altijd het hoogste salaris wilt hebben, je geen interesse meer hebt in je beroep, je niet meer bij wilt scholen, niet meer creatief bent, star bent en niet meer ‘out of the box’ kunt denken, en zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan. Niks van waar, onzin, lariekoek, flauwekul, blabla.

Ik denk dat oudere werklozen eens wat vaker naar het juridische wapen moeten grijpen. Leeftijdscategorie is tenslotte verboden. Daag een werkgever die zich daar overduidelijk aan schuldig maakt voor de rechter, dien een klacht in bij het College voor de Rechten van de Mens. En aan de wetgever zou ik mee willen geven om afdwingbare regels te maken waarin bepaald wordt dat vaak gediscrimineerde groepen altijd uitgenodigd moeten worden voor een sollicitatiegesprek. Mensen met een andere culturele achtergrond, oudere mensen, mensen met een handicap, moeten in een serieus gesprek uit kunnen leggen waarom ze zeer geschikt zijn voor een vacature. Ze moeten kunnen laten zien dat alle vooroordelen niet kloppen. Geheid dat ze vaker aangenomen worden.

Enigszins los hiervan, want het geldt voor alle mensen die helaas langs de kant staan, zou de arbeidsmarkt rigoureuus opengebrouwen moeten worden. Het kan naar mijn mening niet zo zijn dat er in één gezin twee mensen zich fulltime over de kop werken en in ’n ander gezin in niet één betaald werk heeft. Het kan niet zo zijn dat jongeren steeds vaker te kampen krijgen met een burn out. Het kan niet zo zijn dat automatisering en robotisering steeds meer het werk uit handen nemen en dat er vervolgens niemand van profiteert. Het kan ook niet zo zijn dat steeds meer werknemers genoeg moeten nemen met simpele flexbaantjes of gedwongen worden als zelfstandige zonder personeel (en vaak ook nog eens zonder pensioen en arbeidsongeschiktheidsverzekering) hetzelfde werk te doen voor minder geld en met minder zekerheid als ze voorheen in een vaste baan deden. Heren en dames werkgevers: werknemers zijn geen slaven die je tot op het bot uit kunt benen. Het hoeft ook niet, want met wat vlees op de botten zijn ze ‘the back-bone’ van onze economie.

Als dat allemaal gerealiseerd kan worden, is het geheid dat er binnen afzienbare tijd niet meer gesproken kan worden van 'de pechgeneratie'. Weg met pech dus.
En overigens ben ik van mening dat het onvoorwaardelijk basisinkomen ingevoerd moet worden.

Gijs van Elk
Voorzitter Cliëntenraad Roerdalen